

RENÉ DEN OUDEN

De projectleider

ROMAN

Deel I

Precovidium

Maandag 6 januari

De portier was een man.

De balie was een soort glazen kooi met daarin de portier achter een desk met diverse telefoons en knipperende lampjes. Eyeliner en vlasblonde krullen konden niet verhullen wat een lage stem verried: ‘Tot de achtste verdieping is het vrij reizen met de lift, wie hogerop mag moet dit pasje gebruiken.’ De portier drukte mij het medewerkerpasje in handen. Achter mij stonden drie studenten met hun handen voor hun mond proestend te lachen, waardoor hun rugtassen als slingerapen schudden op hun rug.

Even later was het dringen en wringen in de lift met diezelfde studenten, die inmiddels gierend van de lach naar elkaar riepen – ‘baard met worst’ – en daarbij met hoekige bewegingen draaiden, zodat ik terug moest deinzen om geen optater te krijgen van een rugzak. De studenten lachten vervolgens zo hard toen ze ineens de naam van een Songfestivalwinnaar weer wisten, dat ik automatisch een stap achteruit zette om hun speeksel te ontwijken. Drie keer drukte ik tevergeefs op de knop van de negende verdieping. Opeens voelde ik een zacht tikken op mijn arm. Ik keek om me heen. Een kleine man met een vlassig baardje wees mij woordloos op een zwart vierkantje met een knipperend rood lampje. Aha. Ik bedankte hem met een vriendelijk knikje. Het pasje dat ik van de portier had gekregen, hield ik tegen het zwarte display aan, net zolang tot het lampje van rood naar groen

versprong. Snel drukte ik op de knop voor de negende verdieping.

Het was half negen en de afdeling Communicatie Centraal was nog vrijwel geheel verlaten. In de ochtendstilte was het tikken van nagels op een toetsenbord hoorbaar. Het geluid kwam vanuit een hoek bij het raam, waar een vrouw achter een bureau zat. Ik liep naar haar toe, gaf haar een hand en stelde me voor.

‘Jackie Bruin. Gelukkig nieuwjaar.’

‘Insgelijks,’ zei de vrouw. Ze keek me vragend aan.

‘Ik ben de nieuwe projectleider voor de vernieuwing van de digitale leer- en werkomgeving.’

‘Welkom. En succes,’ zei de vrouw. Ze ging weer verder met haar werk.

Over de gang gonsde geroezemoes en gelach. In het midden van de ruimte stond een grote houten tafel, waar het een kakofonie was van vrolijke vrouwenstemmen. De jonge hippe vrouwen – de meesten schatte ik jonger dan ik zelf was – omhelsden en kusten elkaar, en eromheen stonden een paar mannelijke collega’s wat beduusd te kijken naar zoveel innigheid. Tussen de vrouwen ontwaarde ik het grijzende haar van Frank Pauw, de directeur Communicatie. Zodra hij mij zag, kwam hij met uitgestrekte hand naar me toe: ‘Welkom Jackie en gelukkig nieuwjaar.’

Binnen tien minuten had ik een dertigtal handen geschud en de bijbehorende namen gehoord. De meeste was ik op slag weer vergeten, maar ik onthield wel meteen die van Gerda Konijn. Ze schudde me breed lachend de hand en zei: ‘Ik zal je vandaag een beetje wegwijs maken hier.’

Gerda was niet bepaald het archetype voorkomende secretaresse. Met haar gerimpelde gezicht dat voor een groot deel

schuilging onder een woeste hennarode haardos, en gekleed in ruimvallende kleurrijke gewaden, zag ze eruit als een overjarige hippie. Ze praatte luid en droeg het hart op de tong. Gerda werkte hier naar eigen zeggen al sinds de Middeleeuwen. Ze was ooit begonnen in een administratieve ondersteunende functie. Haar man had nog voor de geboorte van hun dochter de benen genomen, en toen die dochter in de puberteit kwam, kreeg ze een burn-out. Sinds een halfjaar was ze aan het re-integreren als officemanager bij de afdeling Communicatie. Ze vertelde me deze hele geschiedenis bij de koffieautomaat.

‘Het leven van een oom gaat niet over rozen, mop.’

Ik keek haar niet-begrijpend aan: ‘Welke oom?’

‘Ongewild ongehuwd moeder,’ zei Gerda lachend. ‘En jij? Kinderen?’

‘Twee dochters,’ zei ik. ‘En gewild gehuwd.’

Om die laatste opmerking moest Gerda hard lachen. ‘Nou meid, ik ben blij dat ik me hier bij Communicatie nog een beetje nuttig kan maken. Wie anders moet zo’n oud vel als ik nog hebben? Ik zit hier m’n tijd wel uit.’

Gerda keek me ineens indringend aan, alsof ze me in gedachten woog en keurde voor de klus die voor me lag. Er verscheen een sardonisch lachje op haar gezicht. ‘Als je een gat in de sneeuw kan pissen, kom je hier al een heel end,’ zei ze. ‘Het lastige werk wordt hier gedaan door dikbetaalde externen zoals jij of hij daar.’ Gerda wees in de richting van een corpulente man die verderop bij de lift stond te hannesen met een laptop en een flesje water. ‘Leverancier van SharePoint. Krijg jij ook veel mee te maken. Loopt hier al tien jaar zijn zakken te vullen. Verder wel een lieve vent, hoor.’

Ik zag hoe de man met een laptop op zijn ene arm en een flesje water in de andere hand probeerde op de tast het knopje van de lift te vinden. Toen het flesje op de vloer viel,

zakte hij door zijn knieën, behoedzaam, om het evenwicht te bewaren tussen de opengeklapte laptop op zijn uitgestoken linkerarm en zijn rechterhand, die in een uiterst gecontroleerde inspanning naar het waterflesje reikte. Juist op het moment dat zijn vingers de flessenhals omklemden, gingen boven zijn inmiddels rood aangelopen hoofd de liftdeuren open. Hij wilde iets te snel opstaan, verloor zijn evenwicht en tuimelde achterover. Gerda begon hysterisch hard te lachen. ‘Dat had Mr. Bean nog handiger gedaan.’

In een reflex schoot ik de gevloerde leverancier van SharePoint te hulp, reikte hem de hand en stelde mezelf in één moeite door aan hem voor.

‘Jackie, aangenaam.’

‘Insgelijks. Boaz. Van AC/DC.’

Hij bedankte me verlegen lachend en keek enigszins beuteurd toen achter zijn rug de lift sloot en naar boven verdween.

Ik knikte naar de lift.

‘Daar gaat de highway to hell.’

Boaz keek me niet-begrijpend aan.

‘Dat liedje van AC/DC.’

‘O, dat, ja, nee,’ hakkelde Boaz. ‘We zijn niet naar die band vernoemd. Het is een of andere technische symbolische naam, bedacht door mijn compagnon.’

Dat laatste klonk bijna verontschuldigend uit de mond van deze zachtmoedig ogende man. Boaz bleef met een rood hoofd wachten op de volgende lift, terwijl ik met Gerda terugliep naar de kantoortuin van de afdeling. Toen ik tegenover haar ging zitten aan het bureaublok aan het raam, voelde ik het bloed naar mijn hoofd stuwen. Ik stond op, trok mijn vest uit en keek zoekend naar een handvat van het raam. Achter me hoorde ik Gerda grinniken.

‘Ach lieverd, beginnen bij jou de eierstokken ook te hapen?’

Ik knikte. ‘Kan er geen raam open?’

‘Nee schat, eenmaal binnen is het hier net als in dat hotel in dat liedje van The Eagles: ‘You can check out any time you like, but you can never leave!’

Dinsdag 7 januari

Vanochtend had ik een bila met Frank Pauw. Op tafel lag tussen ons in het contract.

‘Ik heb er alle vertrouwen in dat je dit project tot een goed einde gaat brengen,’ zei Frank, terwijl hij een pen pakte om zijn handtekening te zetten.

‘Ik hoop het waar te maken,’ zei ik. ‘Van Mark begreep ik dat er inmiddels twee projectleiders op gesneuveld zijn?’

Enkele jaren geleden had Mark als organisatieadviseur een klus gedaan voor De Hogeschool, waarbij hij Frank had leren kennen, en het klikte zodanig tussen die twee dat ze een vriendschappelijk collegiaal contact bleven houden. Nu had Mark mij bij Frank aanbevolen als projectleider.

‘Het is een lastig, politiek beladen project,’ zei Frank, en hij schoof het door hem getekende contract over tafel naar mij toe. ‘Een algemeen en een technisch projectleider hebben binnen een paar maanden hun biezen gepakt. We hebben nu echt een stevig iemand nodig die de wind eronder kan krijgen.’

‘En toen zei Mark zeker dat ik een vrouw met ballen en humor ben, kortom, een echte vent!’

‘Nee,’ lachte Frank. ‘Dat zei hij niet.’

Mark en ik zijn al heel lang lid van een motorclub van

vrienden die elk jaar een weekeinde op pad gaan. Veel drinken en eten en weinig motorrijden, behalve dan de rit naar de accommodatie. Ik kan me prima vermaken met een stel bonkige kerels met kleine hartjes die het op een zuipen en slap ouwehoeren zetten, en toen ik een keer na een nacht doorhalen tegen het ochtendgloren als enige vrouw zat mee te drinken met drie dronken motormuizen, zei één van hen: 'Jackie is een wijf met ballen en humor.' Mark wou dat hij 'm zelf bedacht had.

'Mark noemde je Miss Teflon,' grijnsde Frank, 'het *could be* zusje van onze premier.'

'O ja, dat had ik kunnen weten. Inderdaad, mij krijg je niet snel op de kast. Maar ik laat zeker niet zomaar alles van me afglijden, hoor.'

'Er zal heel wat op je afkomen, het is geen gemakkelijke organisatie.'

'Als het een makkelijk klusje was, zou je me niet hoeven inhuren,' zei ik glimlachend.

'Wat ik nou interessant zou vinden,' zei Frank, 'is dat je eens met een frisse blik naar deze organisatie kijkt. Ongetwijfeld krijg ik ergens na de zomer bij de afronding van je project een keurig eindrapport van je. Maar zou je daarbij ook wat kritische observaties willen opschrijven over hoe je onze organisatie ziet?'

'Ook als die observaties niet zo rooskleurig uitpakken?'

'Juist ook de mindere dingen. Graag zelfs.'

'Wees voorzichtig met wat je wenst.'

'Houd ons maar een spiegel voor, daar kunnen we wel tegen!'

'Lachspiegels ook?'

'Alleen maar beter.'

Ik dacht direct aan het bijhouden van een dagboek met